

ԱՔԵՏԱՔԵՐ

«ԹՈՂ ՏՈՒՆԻՔ ՄԱՆԵՐ ՏՂՈՅՆ ՈՐ ԻՆՉԻ ԴԱՆ» : ՂՈՒԿ. ԺԸ. 16:

Հ Ա Տ Ո Ր Ե .

ԿՈՍՏԱՆԳՆՈՒԳՈՒԼԻՍ . ԾԳՈՍՏՈՍ 1 . 1876 .

ԹԻԻ 8

ՄԵԾ ԲԱԶՄՈՒԹԻՒՆ ՄԸ ԵԿԱՅ ԾՈՎԵՅԵՐԸ

ՆՈՐ ԶԷԼԱՆՏԻ ՄԻՍԻՈՆԱՐՆԵՐԸ

Երբ միսիոնարաց նաւակները ծովերը կը մտանային, մեծ բազմութիւն մը եկաւ զանոնք ցամաք հանելու: Տեղացիք գլխիբաց էին, և անոնց գլխուն վրայ բուրդի նման թաւ մաղեր կային, անոնց զգեստներ ներկուած կամ ձերմակ կտաւ: Անոնց մարմնոյն այն մասերն, որ զգեստներով ծածկուած չէին, շրջանակաձև կամ քառակուսի պատկերներով նկարուած էին, և այն նկարները վայրագ երևոյթ մը կուտային անոնց դէմքին: Այս վայրենի մարդոց սարքերուն դոփիւնը, անոնց ազգականներն և շարժուածները բաւական էին մարդ մը ահաբեկ ընելու:

բայց եթէ մարդ միանգամ անոնց երեսը նայէր, վախը շուտով կը փարատէր, վասն զի կը տեսնէր որ ամէնքն ալ կը լինդային և մեկու մը դէշութիւն ընել չէին խորհէր:

Այս վայրենի մարդիկ տղոց պէս ինդալով և ուրախութեամբ նաւակներն եկան, վասն զի միսիոնարներն Անգղիա այցելութիւն մը ընելէ ետքը վերստին կազային անոնց երկիրը: Եթէ աղէկ նայիք, նաւակներէն մեկուն մէջ կը տեսնէք միսիոնարն և անոր կինը: Նոր Զելանտացիք ժամանակաւ կուտապաշտ էին, բայց հիմա անոնցմէ շատերն այն Անգղիայի բարի միսիոնարաց միջոցաւ կրթուելով ընդունած են Աւետարանը:

ՓՂԻՆ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆԸ

Մարիցա տիկինն օր մը իւր դրացի Սրբուհի տիկնոջ այսպէս կ'ըսէր. «Ես չեմ կրնար տղոց խօսքին բոլորովին հաւատ ընծայել: Տղայք առանց սուտ խօսելու դիտաւորութիւն ունենալու շատ անգամ սուտ պատմութիւններ կը յօդեն և այլոց կը պատմեն»: Իսկ Սրբուհի տիկինն ըսաւ. «Ես հաւատ կ'ընծայեմ տղուս խօսքին և կը սորվեցնեմ անոր պատմել դէպքերն այնպէս ինչպէս որ են. մինչև ցարդ տղաս բնաւ սուտ խօսած չէ»: Երբ այս երկու տիկնայք իրարու հետ կը խօսէին, Ստեփան չուան առնելու համար ներս մտաւ և ըսաւ մօրը. «Մայրիկ, դիտես ես ինչ բան

տեսայ, երբ բլուրին քովէն կ'անցնէի» «Ոչ, զաւակ», ըսաւ մայրը, «չգիտեմ թէ ինչ տեսար. թերեւս մաւլածաւի սայլակ մը տեսար» Ստեփան ըսաւ. «Ոչ, մայրիկ, ահազին փիղ մը տեսայ, որ կարմիր ծածկոցով մը ծածկուած էր» Մայրը կարծեւրով թէ աղան սուտ պատմութիւն մը կը յօդէ, ըսաւ անոր. «Ձաւակս, ինչո՞ւ այդպիսի բաներ կը խօսիս» Ստեփան աշխատեցաւ իր խօսքը հաստատել և ըսաւ. «Մայրիկ, արդարեւ փիղ մը տեսայ: Փիղը նախ դէպ ի բլուրին զաղածը դնաց, ետքը միւս կողմէն վար իջաւ» Այս միջոցին Մարիցա տիկինն ալ խօսքի խառնուելով Ստեփանին ըսաւ. «Մի աշխատիր մեզի այդպիսի առասպելներ կլլեցնելու, ես ասկէ առաջ ալ այդպիսի բաներ լսած եմ» Ստեփան Ստեփան տակաւին կը պնդէր և կ'ըսէր. «Ես տեսայ փիղն և անոր ասկեթել վերջաւորով ծածկոցը. տեսայ» Ստեփանին ծընողքը կը բնակէին դիւզ մը, որ քաղաքէն քիչ մը հեռու և ձորի մը մէջ էր: Գիւղը ճամբու վրայ չէր, ուստի շատ հաւանական չէր որ այն կողմերը փիղ տեսնուէր:

Ստեփան կերակուրի ատեն տխուր կերպով նստած էր սեղանին վրայ: Մայրն իր զաւակին տխրութիւնն տեսնելով զգածուեցաւ և ըսաւ. «Ձաւակս, ինչու այդպէս տխուր ես» Ստեփան ըսաւ, «Մայրիկ, ես քեզի բան մը պատմեցի, և ինձ այնպէս եկաւ որ դուն իմ խօսքիս չհաւատացիր» Մայրը հարցուց, «Տղաս, շիտակ էր ինչ որ ինձ պատմեցիր» Ստեփան արտասուալից աչքերով պատասխանեց. «Մայրիկ, մինչև ցարդ միթէ ես սուտ խօսեցայ» Այս խօսքին վրայ մայրը զաւակը գրկեց և անոր ըսաւ. «Ձաւակս, մինչև ցարդ դուն բնաւ սուտ չխօսեցար, բայց ինչ որ այս անգամ ինձ ըսիր շատ տարօրինակ կ'երևի ինձ, սակայն դարձեալ ես կը հաւատամ որ դուն գիտմամբ սուտ չխօսեցար. թերեւս ուրիշ բան մը տեսար և զայն փիղ կարծեցիր» Ստեփանին հայրը դեռ նոր թէյը խմած ըլլալով այսպէս ըսաւ. «Այսօր զար-

մանալի բան մը եղաւ: Մարդ մը վայրենի դաղաններ կը բերէր քաղաքը. դաղաններուն մէջ փիղ մը կար որ վայտեայ կամուրջէն անցնիլ չուզեց: Փղին աէրը ստիպուեցաւ փիղը տանելու այն բլուրէն, որ իբր երկու մղոն հեռու է ճամբէն» Այս կէտին Ստեփանին մայրն ըսաւ. «Այսուհետեւ մեր զաւակն ինչ զարմանալի բան ալ պատմէ, հաւատարու ենք» Ստեփանին աչքերն աստղերու պէս փայլել սկսան: Կերակուրէն ետքը Սրբուհի տիկին Մարիցա տիկնոջ տունը դնաց և փղին պատմութիւնն անոր պատմեց:

Տղայք, եթէ այլը առջի բերան ձեր խօսքին չհաւանին, աղէկ բան չէ որ ձեր ճշմարտախօսութեամբը զանոնք ստիպէք ձեր խօսքերուն հաւատարու:

ՆԱԽԱԿ Կ'ԵՐՔԱՅ ԲԱԳԵՐՈՒՆ ԽՄԲԻՆ ՍԷՔ

ՈՐՍՈՒԳՈՒԹԻՒՆ ԲԱԳԻ

Վայրի բազերը զարնելու համար որսորդները հետեւեալ միջոցը հնարած են, Վայրի բազերը շատ երկչոտ կ'ըլլան, ուստի մեծ զգուշութիւն պէտք է անոնց մօտենալու այնչափ որ կարելի ըլլայ զանոնք հրայնաօվ զարնել: Յաճախ կը տեսնուի որ որսորդները Գուժ գափույի դիմացը Մարմարայի մէջ նաւակներով կը պըտըտին վայրի բազ զորնելու, բայց տարուէ տարի աւելի գոյուար կ'ըլլայ բազ դանել և զարնել: Եւ որովհետեւ բազի միւր համեղ է և սուղ կը ծախուի, որսորդներն որչափ բազ գտնեն կը զարնեն: Եւրոպայի քոնի մը կողմերը վայրի բազերը ցերեկները կը պահուին, և գիշերները լըճակներն և ծովակները կու գան իրենց փորը կշտացնելու: Ուստի որսորդներն ալ գիշեր ատեն կ'որսան զանոնք: Նաւակ մը կը նստին և նաւակին զլուխը ճւղղ մը կը դնեն

այնպէս որ բնաւ լոյս չգար նաւակին մէջ, իսկ դիմացը ջուրին երեսը պայծառ կերպով կը լուսաւորուի: Բազերն այն պայծառ լոյսը կը տեսնեն, և հետաքրքրութեամբ դէպ այն կողմը կուգան, և լոյսը անոնց աչքը կը շլացնէ: Այն ատեն նաւակը շիտակ կ'երթայ բազերուն խմբին մէջը, և որսորդներն ամէն կողմ հրայն կ'արձակեն, և խեղճ բազերն իրենց հետաքրքրութեան զոհ կ'ըլլան:

ԿԻՐԱԿՆՕՐԵԱՅ ԴՊՐՈՅԱՅ ԱՇՍԿԵՐՏՆԵՐՈՒ ԽՐԱՏ

Ամերիկայի մէջ կիրակնօրեայ դըպրոցաց լրագիր մը մտաբեր հետեւեալ նամակը հրատարակեց զոր Միացեալ Նահանգաց նախագահն ուղղած է Ամերիկայի կիրակնօրեայ դըպրոցներուն: Արդարեւ Գրիստանեայ ազգի մը գլխաւորին արժանաւոր նամակ մը:

«Այս է իմ յորդորս կիրակնօրեայ դըպրոցներուն, որ աղղէ կամ դաւանութենէ որ ըլլան. Սուրբ գիրքը բռնեցէք իբր ձեր ազատութիւններուն խարխիւր. անոր պատուէնքերը գրեցէք ձեր սրտերուն մէջ, և ձեր կենացը մէջ ի դործ դրէք զանոնք: Ճշմարիտ քաղաքակրթութեան մէջ գործուած ամէն յառաջադիմութեան համար այն գիրքին ազդեցութեանը պարտական ենք, և ապագային մէջ անոր նայելու ենք իբր մեր առաջնորդին: Արդարութիւնը ազգը կը բարձրացնէ. բայց մեզքը ժողովուրդներուն անարգանք է»

ՊԵՏՐՈՍԻ ԴԱՍԸ

Պետրոսին հօրը տունը ծովին մօտ էր, Պետրոս իր տղայութեան ժամանակէն սկսաւ ծովը մտնել, և երբ տառը տարեկան էր, կրնար ձուկի մը պէս լողալ և դիւրաւ թիավարել: Պետրոս փոքր նաւակով մը կ'երթար ոտարէ որսալու, ինչպէս որ հայրն ալ մեծ նաւակով կ'երթար: Ոտարէ որսալու համար աղէկ տեղ էր փոքր գետն որ անոնց տան քովէն կ'անց-

նէր, և աւելի աղէկ տեղ մըն էր մեծ գետն որ ծովուն եղբրքն ի վար իբր ժամ մը հեռու էր: Բայց Պետրոսին հայրը պատուիրած էր իր զաւակներուն թէ մինչև որ երկու կանգունէ աւելի բարձր հասակ չունենան, մինակ չերթան այն գետը:

Օր մը Պետրոս փոքրիկ նաւակը նստելով ոտորէ որսալու դնաց, բայց ճանկը տասնեօթն անգամ նետեց առանց բան մը բռնելու, և վերջապէս ինքնին ըսաւ. «Միւս գետը կ'երթամ. չեմ վախնար. թիալարել գետեմ»:

Պետրոս անփնաս հասաւ գետը, և հին շատ ոտորէ դանկելով կողովը շուտով լեցուց: Լի ուրախութեամբ թին ձեռք առաւ նաւակն ուրիշ տեղ մը տանելու, բայց մտայաւ որ մեծ գետին մէջն էր, և ջուրը սասը կանգունէն աւելի խոր էր: Կուղէր թիակը գետին, յատակը հասցնել և նաւակն առաջ մղել, բայց թիակը յատակը չհասաւ, և Պետրոս գետը ինկաւ, նաւակը տակնուվրայ եղաւ, և ոտորէներուն կողովը և ուրիշ բաներ ջուրը թափուեցան: Երբ նաւակը տակն ու վրայ կ'ըլլար, Պետրոս ոտորէներուն կողովը աղէկ մը բռնեց որ չկորսուի: Բայց կողովը ծանր ըլլալով կապարի պէս ջուրին յատակն իջեցուց զանի, կարծես թէ Պետրոսի վախճանը հասած էր: Բայց բարեբաղդ դիպուածով մը երկու մարդ այն տեղէն նաւակով կ'անցնէին, և այս մարդերէն մին եղբուկութիւնը տեսած ըլլալով ջուրին մէջ նետուեցաւ այն տեղ, ուր պղպղակներ կային, և մէկ վայրկեանի մէջ Պետրոսը ջուրին երեսը հանեց: Մարդը աղան ջուրին երեսը հանած առենը զգայ թէ ան շատ ծանր էր, և երբ տեսաւ որ Պետրոս ձեռքը ոտորէի կողով մը բռնած էր, այնչափ բարկացաւ որ քիչ մնաց սլախ թողուր Պետրոսը որ երթայ խեղդուի: Այս մարդն էր այն նաւակարն որ Պետրոսի լողալ սորվելուն պատճառ եղաւ: Մարդը Պետրոսին նաւակը շտկեց, անոր մէջէն ջուրը պարպեց և Պետրոսն ու ոտորէից կողովը նաւակին մէջը դնե-

լէն ետքն այսպէս խօսեցաւ. «Այս գետին մէջ որսորդութիւն ընելու գալէն առաջ սպասելու ես մինչև որ տասը կանգնաչափ բարձր ըլլաս:» Մարդը այնուհետև թողուց Պետրոսը որ ելլէ երթայ:

Պետրոս ոտորէներովը մէկտեղ անփնաս հասաւ տունը, և մէկու մը բան չըսաւ իր գլուխն եկած արկածին վրայով, բայց այն արկածէն մէկ երկու դաս առաւ: Սկսաւ հաւատալ թէ հայրն իրմէ աւելի բան գիտէր, և աւելի պատրաստ եղաւ հնազանդ ըլլալ առանց արանջալու, և ամբողջ շարաթ մը գէշ բան չըրաւ:

ԵՐՁԱՆԻԿ ԱՂՋԿՈՒՆԻՔ

մանակ կ'անցնեն, կը թուի թէ այս աղջկունք խաղալէ զատ բան չեն գիտեր, բայց ես կը կարծեմ որ եթէ անոնք յառաջագոյն իրենց դասերն աղէկ սորված չըլլային, պիտի չկրնային այսպիսի ուրախութեամբ խաղալ:

ՀԵԹԱՆՈՍ ԿԱՅՍԵՐ ՄԸ ՕՐԻՆԱԿԸ

Երբ Յուլիանոս Հուռնայ կայսր էր, շատ արձաններ կանգնուած էին ի պատիւ անոր: Կայսեր մէկ թշնամին անոր գէմ ունեցած ատելութիւնը ցուցնելու համար արձաններէն մէկուն երեսը քերթեց: Պալատական մը որ այս բանը տեսաւ, կայսեր իմացուց զայն և ինքրեց որ վրէժ առնէ զինքը թշնամանող մարդէն: Սակայն կայսրը ձեռքը երեսին քսելէ ետ-

քը ժպտելով ըսաւ. «Կը տեսնէք որ ես վիրաւորուած չեմ»: Աւելի աղէկ միջոց չէր այս, բան մէկէն ի մէկ զայրանալ, Հեթանոս կայսրն այս պարագայի մէջ մեղ ամենուս աղէկ օրինակ մը կուտայ: Քրիստոս անկէ աւելի աղէկ միջոց մը կը սորվեցնէ մեզ. «Սիրեցէք ձեր թշնա-

միները, օրհնեցէք ձեզ անիծողները, բարի ըրէք անոնց որ ձեզ կ'ատեն, և աղօթք ըրէք անոնց համար՝ որ ձեզ կը շարչըրկեն ու կը հալածեն»:

ՄԱՐԿ ԵՒ ԱՆՈՐ ԹՌՈՒՑԻԿԸ

Այս թուուցիկը խաղալիկ չէր, այլ օգտակար նպատակի մը համար շինուած էր, նման այն թուուցիկին որով Ֆրանքլին երկինքէն փայլալը քաշեց: Ինչպէս որ մարդիկ շատ անգամ պղպիկ բաներէ թէ իրենց եւ թէ այլոց օգտակար արդիւնք առաջ կը բերեն, նոյնպէս երբեմն խաղալիկներ կը շինեն որ գիտութեան կը ծառայեն: Այսպէս էր և այս թուուցիկը: Ամերիկայի մէջ Նիակարա գետոյն վրայ կախաղանաւոր կամուրջ մը շինելու պէտք կար: Եւ որովհետեւ գետոյն փոխուքը շատ բարձր և զաւթիկ էին, և ջուրին հոսանքը այնչափ զօրաւոր էր որ անոր վրայ կամուրջ շինել վտանգաւոր էր: Կը

Անցեալ օր քանի մը աղջիկ տեսայ որ դպրոցին պարտիզին մէջ կը խաղային: Աղջիկ մը անոնց մէջտեղ կայնեցաւ, և միւսները ձեռք ձեռքի տալով անոր շուրջը շարուեցան: Յետոյ աղջկունք սկսան երգելով պարել մէջ տեղը կայնող աղջկան բուրբալքը: Մէջ տեղը կայնող աղջիկը ջանաց դուրս անցնիլ պարող աղջկանց մէջտեղէն, բայց անոնք սկսան ինդալով վազել անոր վրայ և ջանալ որ աղջիկը իրենց մէջէն դուրս չելլէ: Վերջապէս աղջիկը տեղ մը դանկելով դուրս փախաւ: Այնուհետև մէջտեղը դրին ուրիշ աղջիկ մը որ առաջինին թող տուած էր դուրս ելլել, և աղջկունք դարձեալ սկսան պարել և ոտտոտել մէջտեղի աղջկան բուրբալքը: Այնչափ երջանիկ կ'երեւէին որ ես անոնց պատկերը քաշեցի, զոր ահա վերը կը տեսնէք: Անոնց խնդալուն և երգելուն ձայնը չէր կրնար լսել, բայց անոնց դէմքէն կրնար հասկնալ թէ աղէկ ժա-

խորհուրդը թէ կամուրջն ինչպէս շինուելու է որ վտանգ չպատահի: Գետոյն մէկ եզերքէն միւս եզերքն ինչպէս ձգուելու էր կամուրջը: Վերջապէս մէկը թելադրեց որ գետոյն վրայէն թռուցիկ մը թռցուի: Ժամանակ մը սպասեցին մինչև որ հովը շտակ գետոյն վրայէն կը փչէր, և այն ատեն թռուցիկն արձակուեցաւ: Երբ բաւական չուան թողուեցաւ, թող տուին որ թռուցիկը գետին միւս եզերքը իջնէ, և հոն կայնողները չուանին ծայրը բռնեցին: Ետքն աւելի հաստ չուան մը կապեցին անոր և գետոյն վրայէն միւս կողմը քաշեցին. այս չուանին ալ ուրիշ աւելի ամուր չուան մը կապեցին, և գետոյն միւս կողմը քաշեցին: Այսպէս հետզհետէ աւելի հաստ և ամուր չուաններ մէկ կողմէն միւս կողմը ձգեցին, ու վերջապէս զօրաւոր երկաթի թելերէ շինուած պարաններ կապելով քաշեցին և այսպէս սկսան կամուրջը շինել:

Փոքրիկ բան մը, ինչպէս է թռուցիկը, առաջին քայլն եղաւ կամուրջ մը շինելու: Փոքր բաներն ընդհանրապէս մեծ բաներու նախաշաւիղներն են: Փոքր մեղքեր, եթէ չզրսպուին, մեծ մեղքերու կը տանին. փոքր բարի բաներն, եթէ շարունակուին, կ'առաջնորդեն զմարդ մարդասիրութեան և սիրոյ առ Աստուած:

ՅՆՅՈՏԻՆԵՐ ԿՏՐՈՂ ԱՂՋԿՈՒՆՔ

Վերի պատկերին մէջ տեսնուած աղջկունք ցնցոտիները մանր մանր կը կտրեն: Ուրիշ բան չեն ընել: Անոնք իրենց ապրուստը կը հայթայթեն միայն ցնցոտիներ կտրելով: Այս գործին համար անոնց իրրքսան դահեկան օրական կը տրուի: Կը տեսնէք անոնց առջեւը տաշտ մը կայ, և տաշտին ծայրը կայ դանակ մը որուն ետեւի կողմը դէպ ի աղջիկը դարձած է: Տաշտը շրով լեցուն է, և աղջիկները ցնցոտիներէն ճարմանդ-

ները կամ կոճակները և օղերը հանելով, և ցնցոտիները դանակին սուր բերնին դպցնելով զանոնք կ'ընեն մանր կտորներ որ շուրի տաշտին մէջ կ'իյնան:

Գնցոտիներն ի սկզբան անդ քիչ արժէք ունին, և եթէ կտոր կտոր ըլլան, աւելի քիչ արժէք կ'ունենան: Սակայն այս ցնցոտիները, եթէ կտոր կտոր ըլլան, աւելի արժէք կ'ունենան, վասն զի թուղթ շինուելու համար առաջին բանը ցնցոտիները կտոր կըտոր ընին է: Գալ ամիս ձեզ պիտի ցուցնենք մեքենաներէն մէկ քանին որ կը գործածուին ցնցոտիներէն թուղթ շինելու:

ՄՏԱԾԵԼ ԵՒ ԱՂՈԹԵԼ

Աւելի աղէկ է քիչ քանակ քան թէ աղօթելու ժամանակ չըսենք: Աստուծոյ բանը կարգաւ միայն բաւական չէ. անոր վրայ մտածել ալ պէտք է: Սարգիսեղոսն ամէն օր կանուխ Աստուծոյ աղօթք կ'ընէր: Եթէ առաւօտուն մեր առաջին խորհուրդներն Աստուծոյ հետ և անոր վրայով ըլլան, բոլոր օրուան մէջ անոր երկիւղը մեր ներսիդին կը մնայ:

ԱՆՏԵՍԱ ԱՄՈՏՈՑ ՀԱՐՑԱՆՔ ՊՏԱՍԻԱՆ

Թագաւորին անունն էր Եղեկիա, մարդարէին անունն էր Եսայի: Այս պատմութիւնն երեք տեղ կը գրուուի: Եսայի ԼԸ, Բ Կորնթ. ԼԲ. 24 — 26, և Գ. Թագ. Ի:

ԲԱՐԻՔԻ ՓՈՒՍԱԼՆ ԲԱՐԻՔ ԸՆԵԼ

Անգղիոյ մէջ ծեր մարդ մը օր մը իր ձիուն վրայ ցորեն բարձած ջաղացը կը տանէր այլուր աղալու: Ծամբան ձիուն ոտքը սահեցաւ և ցորենի պարկը գետինն ինկաւ: Մարդը մինակ չէր կրնար պարկը վերցնել և ձիուն վրայ դնել: Հեռուէն ձիաւոր մը տեսաւ որ կ'երթար, և զայն իրեն օգնութեան կանչեց: Սակայն երբ ձիաւորը մօտն եկաւ, ծերունին շատ վրդովեցաւ. տեսնելով որ այն ձիաւորը մեծ լրբա մքն էր որ այն կողմերը կը բնակէր: Թէև ծերունին ամչցաւ լրբան իրեն օգնութեան կանչած ըլլալուն վրայ, սակայն լրբոր չամչցաւ անոր օգնելու: Ձիւն վար իջաւ և ծերունւոյն օգնեց ցորենի պարկն անոր դրաստին վրայ դնելու: Ծերունին ըսաւ. «Ահ, տէր իմ, ի՞նչպէս կրնամ ձեր այս բարիքին փոխարէն բարիք մը ընել:» Լրբոր պատասխանեց անոր. «Շատ դիւրութեամբ կրնաս ընել: Երբ կը տեսնես մէկն որ օգնութեան կարօտ է, ինչպէս դուն էիր, անոր օգնէ, ինչպէս ես քեզ օգնեցի: այն ատեն իմ բարիքիս փոխարէն ինձ բարիք ըրած կ'ըլլաս:»

ՍՈՒՐԲ ԳԻՐՔ ԿԱՐԴԱՅՈՂ ՓՈՒՐ ՏՂՈՑ ՀԱՄԱՐ ՊՏԱՍԻԱՌԻՆ

Էս գիշեր է, և ցերեկը վաստակաբեկ աշխատողը գիշերուան մթութեան և լուսութեան մէջ քաղցր ի քուն կը ննջեն: Աստ անդ պատահաններէ ցոլացող լուսոյ նշոյլները կը ցուցունեն թէ, կան մարդիկ որ

գիշեր ատեն զբաղեալ են և չեն կրնար հանգչիլ: Յանկարծ սրտառու ճիշ մը կը լուի, ետքը ուրիշ մը, և քիչ մը ետքը ուրիշ մ'ալ: Մէկէն մեծ շփոթութիւն մը կ'ըլլայ: Մարդիկ տունէ ի տուն խոյս կու տան, այլանդակ հարցումներն և արագ պատասխանները կը ցուցունեն թէ իւրաքանչիւր տան մէջ ահաւոր դէպք մը պատահած է: Ոչ մարդասիրող ձեռք կայ որ կենախուղ հարուածներ տայ, և ոչ արիւն թափուած է: Սակայն տունէ ի տուն կը լսուին սգացելոց աղաղակն և հեծութիւնը, և հոգեւարքներուն հառաչանքը: Ամէն տան մէջ մեռել կայ: Ամէն տան մէջ: Ոչ, ամէն տան մէջ չէ: Կան տուններ, որոնց մէջ փոխանակ մեռելի, շոյտ և շտապագին պատրաստութիւններ կը տեսնուին ճամբորդութեան համար: Իրենց անական կահ ու կարասիքը կը ժողվեն, և ճամբորդութեան համար դրացիներէն ստակ փոխ կ'առնեն: Շատ ընտանիքներ արագ կը փախչին: Կը թուի թէ այս յանկարծական ճամբորդութեան համար ըստ մասին պատրաստուած են, և հոգեւարքի մէջ եղողներուն բարեկամները կարծես թէ ճամբորդները փութացնելու կ'աշխատին:

Այս բանը ո՞ր երկրին մէջ տեղի ունեցաւ, ի՞նչ էր այն որ այնչափ տանց մէջ մահ պատճառեց: Ո՞ր էին ճամբորդները որ կը փութային երթալ:

Ամերիկայի միսիոնարաց ընկերութեան կողմէն
Խմբագիր ձ. Բ. Կրին
Փիլանթրոպիկ եօզուչու, Ամերիկան խան

ԿՈՍՏԱՆԳՆՈՒՊՈԼԻՍ
ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ ԱՐԱՄԵՆ
Չագմագըլար, Յակոբեան խան, Թիւ. 12